

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sžd/28/2013
Identifikačné číslo spisu:	1011201226
Dátum vydania rozhodnutia:	13.05.2014
Meno a priezvisko:	JUDr., Ing. Miroslav Gavalec
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:1011201226.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca, PhD. a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobcu : B. K., nar.: XX.XX.XXXX, bytom E., XXX XX K., zast. : JUDr. Erikom Šablatúrom, advokátom z advokátskej kancelárie so sídlom Holičská č. 13, 851 05 Bratislava, proti žalovanému : Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky so sídlom Pribinova č. 2, 812 72 Bratislava (pôv. Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Bratislave, Krajský dopravný inšpektorát), o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu v priestupkovom konaní, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 23. októbra 2012 č.k. 3S 127/2011-42, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 23. októbra 2012 č.k. 3S 127/2011-42 m e n í tak, že rozhodnutie žalovaného č. KRP-P-DI-BCP-34/2011-42 zo dňa 24. mája 2011 r u š í a vec vracia žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný je povinný do 30 dní od doručenia rozsudku zaplatiť žalobcovi na účet jeho právneho zástupcu náhradu trov iných trov konania vo výške 68 €.

Odôvodnenie

I.

Konanie na správnom orgáne

1. V zmysle článku VII. zákona č. 345/2012 Z.z. o niektorých opatreniach v miestnej štátnej správe a o zmene a doplnení niektorých zákonov sa s účinnosťou odo dňa 1. januára 2013 zmenil text ustanovenia § 4 ods. 2 zákona č. 171/1993 Z.z. o Policajnom zbore v znení neskorších zákonov tak, že za prvú vetu boli vložené nasledujúce nové vety:

„Minister môže určiť, ktorý útvar Policajného zboru má spôsobilosť byť účastníkom súdneho konania a exekučného konania a samostatne konať pred súdom v rozsahu svojej pôsobnosti. Za útvar Policajného zboru koná pred súdom riaditeľ útvaru alebo ním poverený policajt alebo zamestnanec.“

Následne bolo na Najvyšší súd doručené rozhodnutie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky o zrušení rozpočtových organizácií č.p. SLV-PS-1120/2012, ktoré podpísal Podpredseda vlády a minister vnútra

SR dňa 12. decembra 2012. Medzi uvedenými krajskými riaditeľstvami policajného zboru bol uvedený aj žalovaný. S odkazom na ustanovenie § 21 ods. 13 zákona č. 523/2004 Z.z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov sa ďalej v rozhodnutí konštatovalo, že práva a povinnosti, t.j. aj procesného charakteru, zrušených rozpočtových organizácií prechádzajú dňom zrušenia na zriaďovateľa, ktorým je Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky. S prihliadnutím na hore citované ustanovenie § 4 ods. 2 zák. č. 171/1993 Z. z. a to, že Najvyšší súd nemá vedomosť, že by bol minister v tomto zmysle takto rozhodol. Na základe nižšie citovaných právnych noriem má Najvyšší súd preukázané, že do procesného postavenia Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach nastúpilo z titulu zákonných zmien Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky.

Preto bude s týmto procesným nástupcom ďalej konané na strane žalovaného správneho orgánu. Pod všeobecným označením žalovaný je potom nutné rozumieť tak pôvodný správny orgán ako aj jeho procesného nástupcu podľa toho, ktorého sa text odôvodnenia týka.

Podľa § 19 O.s.p. spôsobilosť byť účastníkom konania má ten, kto má spôsobilosť mať práva a povinnosti; inak len ten, komu ju zákon priznáva.

2. Rozhodnutím o odvolaní č. KRP-P-DI-BCP-34/2011 z 24.05.2011 (č.l. 12) žalovaný ako odvolací orgán v priestupkovom konaní príslušný podľa § 58 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej na účely tohto rozsudku len „Správny poriadok“) potvrdil rozhodnutie Okresného dopravného inšpektorátu, Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava V. o priestupku č.p. ORP-P-1544/V-OBCP-2010 zo 14. apríla 2011 a odvolanie žalobcu zamietol.

3. Z napadnutého rozhodnutia a priloženého spisu vyplýva nasledujúci skutkový stav a právne závery. 13. Prvostupňovým rozhodnutím o priestupku zo dňa 14. apríla 2011 bol žalobca uznaný vinným, že dňa 27.10.2010 v čase o 19.50 hod. v Bratislave na Dolnozemskej ceste viedol bicykel, kde po zastavení hliadkou Policajného zboru Slovenskej republiky sa pri kontrole odmietol podrobiť vyšetreniu na zistenie požitia alkoholu, čo je považované za neuposlušnosť výzvy policajta súvisiacej s výkonom jeho oprávnení, použil na jazdu vozidlo, ktoré nemožno prevádzkovať v cestnej premávke, nevedol bicykel pri pravom okraji vozovky ale po pravej krajnici vozovky, ale po ľavej strane vozovky a ako cyklista nemal na sebe za zníženej viditeľnosti viditeľne umiestnené reflexné prvky, čím porušil povinnosti ust. § 3 ods. 2 písm. c) s poukazom na § 137 ods. 2 písm. j), § 4 ods. 1 písm. a) § 55 ods. 1 a 2 zák. č. 8/2009 Z.z., za čo bol uznaný vinným zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. j) a k) zák. č. 372/1990 Zb. a podľa § 22 ods. 2 písm. d) zák. č. 372/1990 Zb. mu bola uložená pokuta vo výške 150 €.

Proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie žalobca a rozhodnutím žalovaného zo dňa 24.05.2011 bolo odvolanie žalobcu zamietnuté a prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu bolo potvrdené.

Podľa § 3 ods. 2 písm. c) zák. č. 8/2009 Z.z. v znení platnom v čase spáchania priestupku (t.j. 27.10.2010) účastník cestnej premávky je ďalej povinný poslúchnuť pokyn, výzvu alebo príkaz policajta súvisiaci s výkonom jeho oprávnení pri dohľade nad bezpečnosťou a plynulosťou cestnej premávky, strpieť výkon jeho oprávnení, ako aj pokyny iných osôb, ktoré na to oprávňuje tento zákon alebo osobitný predpis. vodič nesmie viesť vozidlo v takom čase po požití alkoholu alebo inej návykovej látky, keď sa alkohol alebo iná návyková látka ešte môžu nachádzať v jeho organizme.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a) zák. č. 8/2009 Z.z. v hore uvedenom znení vodič je povinný použiť na jazdu len vozidlo, ktoré možno prevádzkovať v cestnej premávke.

Podľa § 22 ods. 1 písm. j) a k) zák. č. 372/1990 Zb. v hore uvedenom znení priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky sa dopustí ten, kto

j) iným spôsobom ako uvedeným v písmenách a) až i) sa dopustí porušenia pravidiel cestnej premávky závažným spôsobom podľa osobitného predpisu,

k) iným konaním, ako sa uvádza v písmenách a) až j), poruší všeobecne záväzný právny predpis o bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky. priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky sa dopustí ten, kto vedie motorové vozidlo v stave vylučujúcom spôsobilosť viesť motorové vozidlo, ktorý si privodil požitím alkoholu.

4. Dňa 27. októbra 2010 bola spísaná správa o výsledku objasňovania priestupku proti bezpečnosti a

plynulosti cestnej premávky so žalobcom ako cyklistom. Skutok bol opísaný tak, že uvedeného dňa o 19,50 hod. na Dolnozemskej ceste v Bratislave jazdil cyklista s bicyklom po ceste v protismere bez osvetlenia bicykla, nemal na sebe reflexnú vestu, cyklista sa odmietol podrobiť dychovej skúške aj lekárskemu vyšetreniu na zistenie požitia alkoholických nápojov pred jazdou. Týmto porušil zákon č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej na účely rozsudku len „zák. č. 8/2009 Z.z.“) a naplnil tým skutkovú podstatu priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. j) a k) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch (ďalej na účely rozsudku len „zák. č. 372/1990 Zb.“)

5. Žalobca v tejto správe uviedol, že nemal možnosť sa k veci vyjadriť. Na druhej strane zápisnice je nečitateľné vysvetlenie napísané vlastnou rukou žalobcu. Správa o výsledku objasňovania priestupku je podpísaná O.

6. Súčasne dňa 27. októbra 2010 spísal O. úradný záznam z ktorého vyplýva, že žalobca jazdil po Dolnozemskej ceste v čase 19.50 hod. v smere do centra pri benzínovej pumpe Slovnaft od Panónskej cesty. Príslušník Policajného zboru ďalej uvádza, že si všimol, že po krajnici v protismere jazdí cyklista, ktorý nie je osvetlený a nemá na sebe žiadne reflexné prvky, nakoľko bola tma a znížená viditeľnosť. Cyklistu zastavil predpísaným spôsobom. Po zastavení cyklistu si od neho vypýtal doklad totožnosti a on však odmietol predložiť doklad totožnosti, nakoľko podľa jeho slov neurobil žiaden priestupok.

Asi po 20 minútach komunikácie nakoniec predložil doklad totožnosti, z ktorého príslušník Policajného zboru zistil, že ide o B. bytom E., K.. Potom, ako mu bol predložený občiansky preukaz, oznámil žalobcovi, akého priestupku sa ako cyklista dopustil. Pri komunikácii so žalobcom z jeho dychu zacítil pach po alkoholických nápojoch. Spýtal sa ho, či pred jazdou alebo počas jazdy požíval alkoholické nápoje a či je ochotný podrobiť sa dychovej skúške prístrojom Dräger Alkotest 7410 Plus. Žalobca dychovú skúšku odmietol a taktiež odmietol sa podrobiť lekárskemu vyšetreniu odberom krvi.

7. Ďalej sa opýtal žalobcu, prečo nemá na sebe reflexné prvky, keďže je tma a prečo jazdí neosvetlený. Jeho bicykel nemal predné svetlo, len na zadnej časti bicykla mal červené svetlo. Žalobca mu odpovedal, že mu stačí len to zadné červené svetlo.

8. Dňa 6. decembra 2010 vydal prvostupňový správny orgán Rozkaz o uložení sankcie za priestupok č. ORP-P-I 544 V-OBCP-2010. ktorým bol žalobca uznaný vinným za spáchanie priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. j/, k/ zák. č. 372/1990 Zb. a podľa § 22 ods. 2 písm. a) bola žalobcovi uložená sankcia vo výške do 150 €.

K uvedenému rozkazu podal žalobca odpor.

9. Dňa 25. januára 2011 bola spísaná zápisnica z ústneho pojednávania so žalobcom. Žalobca priebeh udalostí zo dňa 27. októbra 2010 v zápisnici opisuje zhodne tak, ako to uviedol v žalobe. Dňa 14. apríla 2011 bola spísaná zápisnica z ústneho pojednania priestupku so žalobcom, ktorý reagoval na vyjadrenia príslušníkov Policajného zboru.

Dňa 1. februára 2011 prevzal žalobca upovedomenie o predvolaní svedka, z ktorého upovedomenia vyplýva, že dňa 17. februára 2011 o 9.00 hod. bude vykonané vypočutie svedkov vo veci priestupku proti bezpečnosti a plynulosti premávky zo dňa 27. októbra 2010 v Bratislave na Dolnozemskej ceste. Zároveň bolo žalobcovi oznámená, že podľa § 33 ods. 1 Správneho poriadku účastník konania má právo navrhnúť dôkazy a ich doplnenie a klásť svedkom a znalcom otázky pri ústnom pojednávaní a miestnej ohliadke.

10. Dňa 17. februára 2011 bol vyhotovený na prvostupňovom správnom orgáne záznam, z ktorého vyplýva, že sa žalobca na vypočutie svedkov nedostavil, hoci o termíne výsluchu svedkov bol riadne upovedomený doručenkou do vlastných rúk.

Dňa 17. februára 2011 bola vyhotovená zápisnica o výsluchu svedka O. policajta OVS-KD1-KR-P Bratislava, z ktorej vyplýva, že išiel s hliadkou po Dolnozemskej ceste v smere na most Apollo tesne za čerpacou stanicou Slovnaft. Následne zbadal v protismere jazdiť cyklistu neosvetleného po pravej strane. Zastavil ho predpísaným spôsobom z idúceho služobného vozidla aj za použitia STOP na prednej časti služobného motorového vozidla. Po zastavení si od neho pýtal doklad totožnosti, na čo mu žalobca odmietol predložiť tento doklad. Nechcel mu povedať ani meno a priezvisko a povedal, že je občan „.XY“. Nakoniec však občiansky preukaz predložil a to po veľmi dlhej dobe asi po 20 minútach.

11. Svedok uvádza, že bol žalobca vyzvaný otázkou, či je ochotný podrobiť sa dychovej skúške na zistenie požitia alkoholu čo odmietol s tvrdením, že on na bicykli nejazdil. Svedkovi bola predložená fotodokumentácia oblečenia žalobcu a svedok uviedol, že na odstup času od priestupku si nepamätá, či je to oblečenie, ktoré mal žalobca oblečené. Uviedol, že nevidel na žalobcovi žiadne reflexné prvky a bicykel vpredu nemal žiadne svetlo.

Tiež svedok odpovedal na otázku, či vedel, že žalobca má cukrovku, a že sa zle cíti. Na to svedok uviedol, že vôbec nič také mu nepovedal, ani si nepýtal coca-colu alebo cukor.

12. Dňa 17. februára 2011 bola tiež spísaná zápisnica o výsluchu svedka O. policajta OVS-KDI-KR-PZ Bratislava, z ktorého výpovedi vyplýva, že bol členom hliadky spolu s O. a opísal situáciu ohľadne zisťovania spáchania priestupku žalobcom, ktorá výpoveď je zhodná s výpoveďou O.

13. V spise sa ďalej nachádza fotodokumentácia z oblečenia, ktoré svedok tvrdí, že mal na sebe dňa 27. októbra 2010. Tiež je v spise založená fotodokumentácia svedčiaca o tom. Že žalobca je chorý na cukrovku. V spise je založená zápisnica o výsluchu svedka G. policajta OVS KDI KR PZ Bratislava, ktorý uviedol, že bol veliteľom hliadky spolu s členmi hliadky O. a O., ktorý opísal priebeh vykonanej kontroly zhodne s výpoveďami dvoch členov posádky.

II.

Konanie na prvostupňovom súde

A)

14. Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu žalobu doručenu na Krajský súd v Bratislave dňa 18. júla 2011.

15. Žalobca zdôraznil, že v čase, keď dňa 27. októbra 2010 na Dolnozemskej ul. o 19.50 hod. sa pri ňom zastavila hliadka Krajského riaditeľstva Policajného zboru Bratislava, tak stál pri ceste, nakoľko chcel prejsť na druhú stranu a pri sebe mal bicykel. Predtým išiel žalobca z mesta cez Apollo most do Petržalky po cestičke pre cyklistov až po cyklistický bufet na Dolnozemskej ulici, kde zosadol z bicykla. Mal v úmysle prejsť na druhú stranu, keďže išli vozidlá, tak bicykel tlačil v protismere a čakal na možnosť prejsť naprieč cestou na druhú stranu.

Asi po 15 min sa mu naskytla možnosť prejsť na druhú stranu, tam sa však na neho doslova narútilo policajné auto. Žalobca reflexívne odskočil až za obrubník cesty z dôvodu, aby nedošlo k zrážke s vozidlom.

16. Z vozidla vystúpil policajt, ktorý na neho kričal, že čo sa motá v protismere, ďalej kričal, či nie je opitý, s čím on nesúhlasil. Policajt sa ho opýtal, či pred jazdou pil alkoholický nápoj a on na to odpovedal, že pil vodu a že má už vypité. Ďalej sa policajt žalobcu opýtal, či by bol ochotný podrobiť sa dychovej skúške na prístroji Dragher a lekárske mu vyšetreniu s odberom krvi. na čo mu povedal, že nemá záujem a že nevidí ani dôvod, nakoľko osoba, ktorá stojí pri bicykli nie je vodič nemotorového vozidla, ale chodec.

17. Žalobca zotrval na tom, že skutok, za ktorý bol stíhaný a uznaný ako vinný, sa nestal z toho dôvodu, že policajt žiadnu výzvu, aby sa podrobil vyšetreniu na zistenie požitia alkoholu nevyslovil.

Za ďalší rozpor žalobca označil tvrdenie policajta, že mal v príslušnom čase jazdiť na bicykli a ani o tom neexistuje záznam. Pokiaľ má policajt na mysli záznam komunikácie so žalobcom, ktorá bola snímaná na služobnú videokameru, a táto mala podľa policajta trvať asi 20 minút, tak tento dôkaz má dĺžku záznamu len 1 min. a 6 sek.

18. Tiež oproti tvrdeniu policajta, že žalobca nemal na oblečení žiadne reflexné prvky, žalobca poukázal na to, že mal na sebe oblečenú športovú bežeckú bundu Adidas s reflexným pásom na hrudi aj rukávoch ako aj športové nohavice, ktoré na ľavej strane na zipse majú reflexný pásik o dĺžke 20 cm.

Žalobca nepopiera, že sa v tom čase nachádzal vľavo, t. j. v protismere, avšak nie ako vodič bicykla ale ako chodec.

19. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe uviedol, že trvá na svojom rozhodnutí, lebo napadnuté rozhodnutie vychádza zo spoľahlivo zisteného stavu veci, vyplývajúceho z predloženého spisového materiálu prvostupňovým správnym orgánom. Žalovaný má za to, že v zmysle § 69 ods. 1 písm. c) zák. č. 8/2009 Z.z., je policajt oprávnený vyzvať vodiča, aby sa podrobil vyšetreniu, či nie je ovplyvnený alkoholom alebo inou návykovou látkou alebo liekmi, ktoré môžu znížiť jeho schopnosť bezpečne viesť vozidlo.

20. Žalovaný má za to, že zo svedeckých výpovedí oboch členov hliadky Policajného zboru vyplýva, že žalobca bicykel netlačil, ale na ňom jazdil a to v protismernej časti cesty, kde bol zastavený.

21. Žalobca doručil krajskému súdu dňa 2. októbra 2010 podanie označené ako návrh na dokazovanie, v ktorom žiada, aby O. dotazovaný na ním konkrétne sformulované otázky.

B)

22. Krajský súd v Bratislave ako súd prvého stupňa preskúmal napadnuté rozhodnutie v rozsahu dôvodov uvedených v žalobe ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná.

23. Krajský súd zdôraznil, že medzi účastníkmi konania bolo sporné, či žalobca spáchal priestupok tak, ako to bolo zdokumentované prvostupňovým správnym orgánom a či bol žalovaný povinný doplniť dokazovanie navrhnuté žalobcom v odvolaní.

24. S poukazom na ustanovenia § 2 ods. 2, § 3 a § 51 zák. č. 372/1990 Zb., § 22 ods. 1 písm. j) a k), § 3 ods. 2 písm. c), § 4 ods. 1 písm. a), § 55 ods. 1, § 55 ods. 2 posledná veta a § 137 ods. 2 písm. j) zák. č. 8/2009 Z.z. a § 32 Správneho poriadku vyslovil záver, že oprávnenie rozhodnúť o rozsahu zisťovania podkladov pre rozhodnutie ako aj výber dôkazných prostriedkov vyplýva z vrchnostenského postavenia správneho orgánu spojeného s jeho právomocou danou mu zákonom voči subjektom podriadeným mu pri rozhodovaní ako aj z vyšetrovacieho princípu, na ktorom je priestupkové konanie v zákone o priestupkoch založené a tiež zo zásady hospodárnosti a rýchlosti konania.

25. K námietke žalobcu, že v rámci dokazovania nemohol byť prítomný pri vypočutí svedkov a klásť im otázky, krajský súd zdôraznil, že žalobca, hoci bol riadne vyrozumený, sa výsluchu svedkov nezúčastnil, čiže zo strany správneho orgánu musí súd konštatovať, že nedošlo k porušeniu práva účastníka konania v zmysle § 33 Správneho poriadku.

Najmä zo zápisníc o výsluchu svedkov O., O. a G. vyplýva, že žalobca v uvedenom čase viedol bicykel v protismernej časti vozovky, pričom bicykel nebol osvetlený, nemal na sebe za zníženej viditeľnosti viditeľne umiestnené reflexné prvky a odmietol sa podrobiť na základe výzvy príslušníkov polície zisteniu prítomnosti alkoholu.

26. K námietke žalobcu, že mal na sebe oblečenú športovú bežeckú bundu s reflexným pásom na hrudi aj na rukávoch a športové nohavice Sportful, ktoré na ľavej strane na zipse majú reflexný pásik o dĺžke 20 cm. tieto dňa 25. januára 2011 predložil ako dôkaz a bola z neho vyhotovená fotodokumentácia súd uvádza, že z CD videozáznamu nie je možné zistiť či žalobca mal oblečenie, ktoré priniesol na políciu. Súd nemá dôvod spochybňovať tvrdenie policajtov, že na sebe nemal oblečenie s reflexnými prvkami.

27. V súvislosti s uvedeným krajský súd vyslovil, že nemá dôvod spochybňovať tvrdenie policajta, ktorý dokumentoval priestupok. Policajt, ktorý zdokumentoval priestupok postupoval v súlade s § 8 ods. 2 zák. č. 71/1993, keď poučil žalobcu o jeho právach, ktoré sú stanovené v tomto zákone alebo v inom všeobecne záväznom právnom predpise.

Preto podľa krajského súdu správne postupoval žalovaný ak výpovede všetkých troch policajtov považoval za hodnoverné a postačujúce na rozhodnutie vo veci.

III.

Odvolanie žalobcu/ stanoviská

A)

28. Vo včas podanom odvolaní doručenom na krajský súd 15. januára 2013 (č.l. 47) proti rozsudku prvostupňového súdu žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu uviedol ako odvolací dôvod to, že

- 1) konanie malo inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a že
- 2) prvostupňový súd vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

29. Toto konkrétne odôvodnil tým, že

- v administratívnom spise chýbalo rozhodnutie o proteste prokurátora,
- konanie bolo poznačené prieťahmi v konaní,
- na ústnom pojednávaní 25. januára 2010 a 14. apríla 2010 neboli zákonným spôsobom vykonané dôkazy,
- krajský súd nevykonával dôkazy, a preto požadoval od Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na pojednávaní vykonať dôkazy vrátane videozáznamu polície, ktorý mal byť podľa tvrdenia žalobcu úmyselne skrátený,
- nebolo objasnené, či bola vyslovená výzva sa podrobiť skúške na prítomnosť alkoholu v krvi a
- nezákonným spôsobom došlo k prerušeniu priestupkového konania,

30. Záverom žalobca požadoval napadnuté rozhodnutie žalovaného zrušiť. Nárok na náhradu trov konania nevzniesol. K odvolaniu pripojil viacero listinných príloh označených ako dôkazné prostriedky.

B)

31. Vo svojom vyjadrení z 8. februára 2013 (č.l. 63) žalovaný uviedol, že sa v plnej miere stotožňuje s výrokom a odôvodnením napadnutého rozsudku krajského súdu, ktorý považuje za správny.

32. Ďalej podľa žalovaného bol správne zistený skutkový stav a z prvostupňového ako aj z druhostupňového rozhodnutia je zrejmé, aké dôkazné prostriedky boh podkladom pre rozhodnutia, zo spáchania akého dopravného priestupku bol žalobca uznaný vinným a na základe akej správnej úvahy Spel správny orgán k výške uloženej sankcie.

K namietanej dĺžke videozáznamu sa nevyjadril.

33. Záverom žalovaný požadoval potvrdiť napadnutý rozsudok krajského súdu so zamietnutím odvolania žalobcu.

IV.

Právne názory odvolacieho súdu

34. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 v spojení s § 246c ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte rozsudku tiež „O.s.p.“). Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spoj. s ust. § 250ja ods. 1 O.s.p. odvolanie prípustné, nenariadil vo veci pojednávanie (v zmysle § 250ja ods. 2 v spojení s § 250i ods. 2 O.s.p. a s prihliadnutím na skutočnosť, že preverovanie zákonnosti uloženej sankcie vyžaduje od správneho súdu konať v rámci úplnej jurisdikcie, tak takýto postup v odvolacom konaní senát napriek výslovnej žiadosti žalobcu o vykonanie dokazovania na poslednom súdnom stupni nepovažoval za potrebný) a po neverejnej porade senátu jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z.) dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné, pretože zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na posúdenie veci (§ 250j ods. 2 písm. c/ O.s.p.), a preto postupom podľa § 220 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. rozsudok krajského súdu zmenil tak, že z dôvodu uvedenom v § 250j ods. 2 písm. c) O.s.p. napadnuté rozhodnutie žalovaného podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. zrušil a vrátil mu späť na ďalšie konanie v zmysle nasledujúcich záverov.

35. Na prvom mieste Najvyšší súd zdôrazňuje, že zákonodarca výkon správneho súdnictva (najmä čl. 46 a čl. 142 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) založil iba na návrhovej slobode účastníka (žalobcu),

t.j. zodpovednosti za obranu svojich práv (*vigilantibus leges sunt scriptae*), vybrať si podľa Občianskeho súdneho poriadku z prostriedkov ochrany ten najvhodnejší proti rozhodnutiu či postupu orgánu verejnej správy. Preto správny súd nie je oprávnený do tejto procesnej slobody, t.j. dispozitívne rozhodnutie účastníka konania z úradnej povinnosti meniť alebo ho presviedčať o nevhodnosti takto zvoleného prostriedku nápravy.

36. Rovnako Najvyšší súd zdôrazňuje, že predmetom odvolacieho súdneho konania je prieskum vecnej správnosti výroku rozsudku krajského súdu (§ 219 ods. 1 v spojení s § 205 O.s.p.) o nevyhovení žalobe a o jej zamietnutí, preto Najvyšší súd ako súd odvolací primárne v medziach odvolania (viď § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu i súdne konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania preskúmal zákonnosť napadnutého rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými zrušujúcimi námietkami žalobcu (§ 250j ods. 2 O.s.p.) ako aj so stanoviskami zvyšných účastníkov, a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

37. Ďalej zdôrazňuje, že podľa ustálenej súdnej judikatúry (najmä nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. II ÚS 127/07-21, alebo rozhodnutia Najvyššieho súdu sp.zn. 6 Sžo 84/2007, sp.zn. 6 Sžo 98/2008, sp.zn. 1 Sžo 33/2008, sp.zn. 2 Sžo 5/2009 či sp.zn. 8 Sžo 547/2009) nie je úlohou súdu pri výkone správneho súdnictva nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmavať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či oprávnené a príslušné správne orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených opravným prostriedkom /žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy. Preto odvolaciemu súdu neprislúcha ani takto vymedzený rámec prieskumu rozšíriť aj na iné rozhodnutia, hoci s prv menovaným sú tesne zviazané nielen dôsledkami ale aj účastníkmi.

38. V takto vymedzenom rámci prieskumu a po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu (tzn. najmä splnenia podmienok konania a okruhu účastníkov) Najvyšší súd celkom zdôrazňuje, že podstatou súdneho odvolania proti rozsudku krajského súdu ako aj žaloby, ktorou sa žalobca domáha preskúmania rozhodnutia žalovaného, je otázka správneho zistenia rozhodujúcich skutočností a dostatočného rámca podkladov pre naplnenie zásady materiálnej pravdy. Práve tento právny rámec aj vymedzuje potrebné medze skutkového zistenia.

39. Žalobca svoje odvolanie oprel o viacero námietok. Za účelom riadneho prieskumu zákonnosti napadnutého rozhodnutia sa musí Najvyšší súd primárne vysporiadať s námietkou nedostatočného zistenia skutkového stavu, lebo riadne zistený skutkový stav predeterminuje správny výber právnej normy pre riešenie sporu súdom.

Až po prípadnom vyslovení ich nedôvodnosti súdom vzniká právo žalobcovi na prieskum zákonnosti samotného rozhodnutia (meritórne námietky). Naopak, ak Najvyšší súd dôjde k záveru, že už prvé procesné, resp. iné pochybenia žalovaného krajský súd nedostatočne pri kontrole zákonnosti vyhodnotil a ich intenzita naplní zrušovacie dôvody uvedené zákonodarcom v ustanovení § 250j ods. 2 O.s.p., potom preverovanie oprávnenosti ďalších námietok je v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva [najmä rozsudok Ruiz Torija v. Španielsko, resp. neskôr Garcia Ruiz v. Španielsko (vo veci č. 30544/96 z 20.01.1999)] nevhodné. Obdobný postup je možné analogicky použiť aj vo vzťahu k argumentácii žalovaného.

40. Z citovanej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva jasný právny názor, že správny súd nemusí dať detailné odpovede na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale iba na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového), ale aj odvolacieho (ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia), by malo postačovať na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces.

41. Predovšetkým Najvyšší súd poukazuje na tú skutočnosť, že priestupkové konania v svojej podstate

predstavuje tie správne konania, pri ktorých priestupkový orgán podľa osobitného zákona rozhoduje nielen o vine ale aj o uložení sankcie. Nakoľko z obsahu odvolania vyplýva argumentácia vytykajúca odmietnutie úplnej jurisdikcie správnym súdom (§ 250i ods. 2 v spojení s § 250j ods. 5 O.s.p.) nevykonaním dokazovania na prvostupňovom súde, Najvyšší súd musel k správnosti výberu mechanizmu nápravy prihliadnuť.

42. Predovšetkým Najvyšší súd v priebehu oboznamovania sa so spisom vykonal prehratie videozáznamu dostupného mu z CD nosiča založeného v spise. Z uvedeného záznamu, ktorého trvanie je skutočne neobvykle krátke a zachycuje iba určitú sekvenciu konania príslušníkov Policajného zboru Slovenskej republiky so žalobcom (od oslovenia žalobcu príslušníkom cez žiadosť o preukázanie totožnosti až po preverovanie reflexných prvkov cyklistu a osvetlenia bicyklu).

43. Zo súdneho spisu, konkrétne zo zápisnice o pojednávaní zo dňa 23. októbra 2012 (č.l. 36) a jej stručného obsahu, má Najvyšší súd preukázané, že ani predsedníčka senátu a ani žiadna z jeho členiek počas pojednávania neprihliadli k požiadavke žalobcu obsiahnutej v jeho podaní z 02.10.2012 na vykonanie množstva dôkazov, najmä hore uvedeného videozáznamu. Naopak, v zápisnici je deklaratórnym spôsobom zachytené iba to, že „Zodpovedný člen senátu B. oboznamuje s obsahom spisu a to so žalobou z č. listu 1-5 s vyjadrením žalovaného č. listu 19 a s pripojeným administratívnym spisom č. listu 20.“ Čo konkrétne bolo z administratívneho spisu oboznámené, a či toto má byť posudzované ako vykonanie dôkazov, resp. či vôbec k vykonaniu dôkazov prvostupňový súd pristúpil, a ak pristúpil, potom absentuje moment jeho ukončenia vydaním procesného uznesenia, toto všetko z citovanej zápisnice evidentne nevyplýva.

44. Najvyšší súd už prostredníctvom staršej judikatúry vymedzil rámec správneho súdnictva a súdnej ochrany poskytovanej v tomto rámci nasledovne (rozsudok sp.zn. 1Sžr 134/2011 z 30. mája 2012):

„V zmysle citovaného ustanovenia § 250j ods. 1 O.s.p. príslušný súd rozhodne vo veci samej tak, že žalobu zamietne, ak zistí, že rozhodnutie a postup správneho orgánu v medziach žaloby sú v súlade so zákonom. Záver o súlade postupu a rozhodnutia správneho orgánu so zákonom sa týka rozsahu a z dôvodov, pre ktoré bola žaloba podaná.

Procesnému právu účastníka konania vznášať v žalobe námietky nezákonnosti voči postupu a rozhodnutiu správneho orgánu zodpovedá povinnosť správneho súdu preskúmať rozhodnutie správneho orgánu v rozsahu žalobných námietok, o vznesených námietkach rozhodnúť a pokiaľ ich nepovažoval za dôvodné, vysvetliť a vyložiť, z akých dôvodov. Ak tak správny súd neurobí, zaťaží svoje rozhodnutie nielen vadami spočívajúcimi v porušení všeobecných procesných princípov - podraditeľných pod vadu konania v zmysle § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p. - ale súčasne postupuje aj v rozpore so zásadami vyjadrenými v druhej hlave, siedmom oddiele Ústavy SR (predovšetkým čl. 46 ods. I, čl. 48 ods. 2) a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd (porovnaj aj nálezy sp.zn. II. ÚS 9/00, I. ÚS 35/01, I. ÚS 26/94, IV. ÚS 156/03).“

45. Ako už Najvyšší súd vyššie zdôraznil (viď bod č. 42), žalobca sa skutočne a neprehliadnuteľným spôsobom v konaní pred krajským súdom pri prieskume zákonnosti uloženej sankcie domáhal svojho práva zakotveného v ustanovení § 250j ods. 3 O.s.p. na úplnú apeláciu v správnom súdnictve v zmysle § 250j ods. 3 O.s.p., a toto právo mu krajský súd bezdôvodne odňal, čím porušil hore uvedené procesné a ústavné zásady.

Za účelom napraviť túto vadu Najvyšší súd po oboznámení sa s obsahom predmetného videozáznamu zistil, že obsahuje závažné skutočnosti, ktoré správne orgány opomenuli vyhodnotiť pri zisťovaní skutkového stavu. Najmä z neho vyplýva, že pre konajúci súd z postoja žalobcu nič nenasvedčovalo, že by pred tým vykonával jazdu v protismere, ďalej žalobca mal na sebe oblečenú tmavú športovú súpravu s viacerými svetlými prvkami a demonštroval policajtom predné osvetlenie bicykla.

Podľa § 250i ods. 2 O.s.p. platí, že ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúmaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať

dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy.

Podľa § 250i ods. 3 O.s.p. pri preskúvaní zákonnosti a postupu správneho orgánu súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

46. Na uvedenom základe dospel Najvyšší súd k opačnému záveru ako krajský súd, a to že žalovaný opomenul vyhodnotiť tento videozáznam ako dôkazný prostriedok v priestupkovom konaní a z uvedeného dôvodu porušil svoju povinnosť dostatočným spôsobom zistiť skutkový stav.

47. Ďalším nedostatkom napadnutého rozhodnutia je nejasnosť právnej kvalifikácie správania žalobcu ako súčasne vodiča nemotorového vozidla, pričom však z výrokovej vety „viedol bicykel“ jasne nevyplýva, či žalobca na bicykli „jazdil“ (v tom duchu aj zákonodarca v § 55 opisuje činnosť cyklistu pri využívaní bicykla na jazdu) alebo išiel popri ňom, t. j. tlačil bicykel ako je to opísané podľa ustanovenia § 4 ods. 2 písm. f) zák. č. 8/2009 Z. z. Samotné obkročné státie cyklistu zachytené na predmetnom videozázname ešte nenasvedčuje, že bol naplnený pojem jazda na bicykli.

Navyše žalovaný neobjasnil, prečo po odmietnutí výzvy na preverenie prítomnosti alkoholu v krvi túto situáciu nevyhodnotil ako priestupok v zmysle § 22 ods. 1 písm. a) zák. č. 372/1990 Zb. (viď nasledujúca vylučovacia formulácia pre osobitnú právnu kvalifikáciu pre písm. a/ - iným spôsobom ako uvedeným v písmenách a/ až i/), resp. prečo sa domnieval, že u žalobcu chorého na cukrovku príznaky signalizovali hodnoverne prítomnosť alkoholu v jeho dychu.

Podľa § 4 ods. 2 písm. f) zák. č. 8/2009 Z.z. na účely tohto zákona sa ďalej rozumie chodcom účastník cestnej premávky pohybujúci sa pešo; chodcom je aj osoba, ktorá napríklad tlačí alebo ťahá sánky, detský kočík, vozík pre osoby so zdravotným postihnutím alebo ručný vozík s celkovou šírkou nepresahujúcou 600 mm, osoba, ktorá sa pohybuje na lyžiach, korčuliach, skejtborde alebo obdobnom športovom vybavení, pomocou mechanického alebo elektrického vozíka pre osoby so zdravotným postihnutím, a osoba, ktorá tlačí bicykel alebo motocykel, alebo vedie zvieratá.

Podľa § 22 ods. 1 písm. a) zák. č. 372/1990 Zb. priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky sa dopustí ten, kto ako vodič vozidla sa odmietne podrobiť vyšetreniu na zistenie požitia alkoholu alebo inej návykovej látky spôsobom ustanoveným osobitným predpisom, 3a) hoci by také vyšetrenie nebolo spojené s nebezpečenstvom pre jeho zdravie.

V.

48. Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok žalobcu a stanoviska žalovaného ako aj s prihliadnutím na závery obsiahnuté v svojich predchádzajúcich rozhodnutiach, najmä už v citovanom rozhodnutí sp.zn. 1 Sžr 134/2011 z 30. mája 2012, pri ktorom Najvyšší súd nezistil žiaden relevantný dôvod, aby sa od neho odchýlil (napríklad zásadná zmena právneho prostredia, zistenie odlišného skutkového stavu alebo prijatie protichodného zjednocovacieho stanoviska) rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

49. Najvyšší súd v súlade so zásadou hospodárnosti súdneho konania ako aj so svojou dlhodobou ustálenou praxou neuviedol vo výroku zrušujúceho rozsudku zákonné ustanovenie, podľa ktorého bolo rozhodnutie správneho orgánu zrušené (§ 250j ods. 4 prvá veta O.s.p.), nakoľko dôvodom podania tejto informácie súdom je v zmysle § 250j ods. 4 veta druhá O.s.p. poskytnúť podklady pre posúdenie prípustnosti možného odvolania proti rozsudku súdu. Nakoľko proti rozhodnutiam Najvyššieho súdu vydaným v správnom súdnictve sú nielen generálne (§ 246c ods. 1 O.s.p.) ale aj špeciálne (§ 250ja ods. 6 O.s.p.) opravné prostriedky neprípustné s výnimkou prípadu úplnej jurisdikcie zakotvanej v ustanovení § 250ja ods. 5 O.s.p., a táto situácia v prejednávanej veci nenastala, potom nie je možné ust. § 250j ods. 4 O.s.p. na výrok rozhodnutia Najvyššieho súdu aplikovať.

50. O trovách odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 v spojitosti s § 250k ods. 1 O.s.p., podľa ktorého iba úspešný žalobca má právo na náhradu trov tohto konania. Podmienkou pre priznanie náhrady trov právneho zastúpenia je ich doloženie do spisu počas konania alebo dovyčíslenie v 3 - dňovej lehote po vyhlásení rozsudku.

Podľa § 151 ods. 1 O.s.p. o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v

rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia.

Podľa § 151 ods. 2 O.s.p. platí, že ak účastník v lehote podľa odseku 1 trovy nevyčísli, súd mu prizná náhradu trov konania vyplývajúcich zo spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia s výnimkou trov právneho zastúpenia; ak takému účastníkovi okrem trov právneho zastúpenia iné trovy zo spisu nevyplývajú, súd mu náhradu trov konania neprizná a v takom prípade súd nie je viazaný rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania tomuto účastníkovi v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Na základe hore uvedeného sa výška priznaných náhrad trov konania skladá :

1. z náhrady súdneho poplatku za žalobu (č.l. 25) 33 €
2. z náhrady súdneho poplatku za odvolanie (č.l. 73) 35 €

tzn. v celkovej sume 68 €

Nakoľko úspešný žalobca bol zastúpený advokátom, je nutné podľa § 149 ods. 1 O.s.p. zaplatiť mu priznanú náhradu trov.

51. Najvyšší súd v prejednávanej veci v súlade s ust. § 250ja ods. 2 O.s.p. rozhodol bez pojednávania, lebo nezistil, že by týmto postupom bol porušený verejný záujem (vo veci prebehlo na prvom stupni súdne pojednávanie, pričom účastníkom bola daná možnosť sa ho zúčastniť), a hoci išlo o vec v zmysle § 250i ods. 2 O.s.p. (úprava priestupkového konania je spojená s verejnoprávnymi vzťahmi), tak v odvolacom konaní na základe mu dostupných informácií z pripojeného priestupkového spisu Najvyšší súd dospel k záveru, že nebolo potrebné v súlade s ust. § 250i ods. 1 O.s.p. vykonať dokazovanie a z iných dôvodov nevznikla potreba pojednávania nariadiť.

52. V prejednávanej veci Najvyšší súd Slovenskej republiky v oblasti ukladania alebo rušenia súdnych poplatkov v zmysle § 12 zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch nevyužil svoje oprávnenie.

Podľa § 12 ods. 1 veta druhá zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch vo veciach poplatkov za konanie na odvolacom súde rozhoduje súd, proti rozhodnutiu ktorého odvolanie smeruje, ak o poplatku nerozhodol odvolací súd.

S prihliadnutím na to, že Najvyšší súd Slovenskej republiky ako odvolací súd uvedenú právomoc nevyužil, dochádza tým k zákonnej delegácii na krajský súd, aby o súdnom poplatku, ak vôbec poplatková povinnosť v prejednávanej veci vznikla, za odvolacie konanie rozhodol.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu n i e j e prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).